

ת"פ 26187/06/16 - מדינת ישראל נגד שי גויטע

בית משפט השלום באשקלון

04 דצמבר 2016

ת"פ 26187-06-16 מדינת ישראל נ'

גויטע(עציר)

ת"פ 7428-01-16

ת"פ 26175-06-16

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אבשלום מאושר

מדינת ישראל	המאשימה
שי גויטע (עציר)	נגד הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ליטל לוזון

הנאשם- הובא באמצעות שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד אורלי אמוץ ממשרד עו"ד בן יהודה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנני מורה על צירוף ת"פ 7428-01-16 לתיק דנן.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ז, 04/12/2016 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר , שופט, סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

על פי הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, הנני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בתיק שצורף שמספרו ת"פ 7428-01-16, כדלקמן:

פציעה כשהעבריין מזוין - עבירה בניגוד לסעיף 335 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק);

איומים - עבירה בניגוד לסעיף 192 לחוק;

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ז, 04/12/2016 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר, שופט, סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ביום 13.9.16 הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בעובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן ובעבירות כדלקמן:

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק;

העלבת עובד ציבור - עבירה בניגוד לסעיף 288 לחוק;

על פי כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היה הסוהר אבי אשטם כמברר מטעם היחידה לאיזוק אלקטרוני, במסגרת תפקידו, בודק שמפוקחים באיזוק אלקטרוני מקימים החלטות בית המשפט (להלן: "המתלונן").

בתאריך 1.3.16 במסגרת מ"ת 7443.01.16 הורה כב' השופט דהאן על מעצרו של הנאשם באיזוק אלקטרוני ברחוב ארבאנאל 2/2 אשקלון (להלן: "הוראה חוקית" או "מיקום הפיקוח האלקטרוני"). בתאריך 11.6.16 בשעה 20:45 לערך, התקבל חייוו על יציאתו של הנאשם ממקום הפיקוח האלקטרוני. בתאריך 12.6.16 בשעה 8:30 לערך, הגיע המתלונן למקום הפיקוח בכדי לברר את פשר היציאה של הנאשם, או אז טען הנאשם בפני המתלונן כי הציוד של האיזוק אינו תקין והוא מבקש להחליפו.

במועד ובמעמד האמור, ביקש המתלונן מהנאשם קודם לערוך בירור מה קרה ואחר כך יוחלט מה הבעיה, אולם הנאשם איים על המתלונן באומרו: "אבי אל תגיד לי ברור מה בירור, אני עכשיו יהפוך פה את הכל ואשבור את השולחן, אם לא תשלח לפה מישהו שעכשיו יחליף את המקלט הזה...". והחל לצעוק "אז מה אתה אומר שיצאתי יא בן של זונה", ניגש הנאשם למטבח נטל חפץ מעל השיש ופנה אל המתלונן באומרו: "אני אפגע בך

עמוד 2

באמצעות החפץ יא בן זונה, יא בן של שרמוטה, אתה תגיד לי שאני יצאתי יא בן שרמוטה".

במועד ובמעמד ניסה המתלונן להסביר לנאשם כי עוד לא קבע אם יצא הנאשם או לא, אלא שהוא עורך בירור, אולם הנאשם המשיך לצעוק באומרו למתלונן: "יא בן של זונה, תעוף עכשיו מהבית שלי לפני שאני אתקוף אותך פה", עד שאחיו של הנאשם יצא מחדר הבית תפס את הנאשם או אז יצא המתלונן מהבית. במעשיו איים הנאשם על המתלונן בכוונה להפחידו וכן העליבו בזמן שמילא תפקידו כחוק.

הנאשם הודה והורשע כחלק מהסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, הצדדים הודיעו כי יטענו באופן חופשי לעונש וישקלו צירופו של תיק 7428-01-16.

היום צירף הנאשם תיק ת"פ 7428-01-16 ועל יסוד הודאתו הורשע בעבירות כדלקמן:

פציעה כשהעבריין מזוין - עבירה בניגוד לסעיף 335(א)(1) לחוק;

איומים - עבירה בניגוד לסעיף 192 לחוק;

על פי החלק הכללי לכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד מר טארק עווד (להלן: "המתלונן") בחנות מכולת "עידו" בבעלותו של סמי מסיקה (להלן: "הבעלים") ברחוב ביאליק 32 בעיר אשקלון (להלן: "המכולת"). בין החשוד למתלונן אין הכרות מוקדמת, הגב' לילך גויטע (להלן: "לילך") הינה אחותו של הנאשם. בין לילך לבין המתלונן קיימת היכרות מוקדמת על רקע הגעתה במועדים שונים למכולת.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 17.12.15 בשעה 01:10 לערך, הגיע הנאשם למכולת פנה אל המתלונן ושאל אותו היכן הבעלים. בסמוך תקף הנאשם את המתלונן, בכך שהיכה בראשו באמצעות מפתח ברגים חלוד ופצע אותו, בעוד המתלונן בורח מפניו לכיוון הכביש. בהמשך התקשר הנאשם למתלונן בשנית, ואיים עליו בכך שאמר לו: "אני עוד אחזור אליך" ואף ציין את שם אחותו "לילך" בכוונה להפחידו או להקניטו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן חתך באיזור הטמפוראלי בצד שמאל אשר נסגר במיין בבית חולים ברזילי באמצעות סיכות.

תסקיר שירות המבחן

ביום 22.9.16 הגיש שירות המבחן תסקיר, בתיק המצורף 7428-01-16, במסגרתו פירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו בן 25 רווק, אב לילדה בת 7 חודשיים מבת זוגתו, איתה מנהל מערכת זוגית ללא נישואים. הנאשם תושב אשקלון, טרם מעצרו הנוכחי התגורר באשקלון בבית השייך לו ולאחיו הצעירים. בהיותו בן 15 נפטרה אימו של הנאשם ממחלת הסרטן, בעקבות כך הפסיק לימודיו והחל לעבוד על מנת לפרנס את המשפחה. הנאשם שלל שימוש לרעה בסמים או אלכוהול. מבחינה תעסוקתית מאז היותו ילד עבד בשוק בעירו. לדבריו בשלושת החודשים האחרונים שקדמו לביצוע העבירות לא עבד מאחר ונפצע במהלך תאונת עבודה. עוד שיתף הנאשם כי אביו התקשה להתמודד עם פטירת אישתו אז התמכר האב לסמים קשים כך שנטל גידול אחיו הקטנים נפל עליו ועל אחיו. לשירות המבחן נודע כי אביו של הנאשם נפטר לפני שנתיים מדום לב.

הנאשם הודה בביצוע המעשים המיוחסים לו, תקיפת המתלונן ואיומים. לדבריו, מעשיו היו אימפולסיביים ללא תכנון והוא איבד שליטה על התנהגותו. במקביל קיבל שירות המבחן דיווח על התיק הנדון ת"פ 16-06-26187, אליו ביקש הנאשם לצרף את ת"פ 16-01-7428. הנאשם הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירות של איומים והעלבת עובד ציבור.

שירות המבחן התרשם כי בשני התיקים הנאשם מודע לכך שנהג באימפולסיביות וחוסר שיקול דעת והוא מצר על כך. הנאשם מודע לכך שהתקשה לשלוט בכעסו והתקשה להרגיע עצמו ופעל באלימות. על מעשים אלה הביע הנאשם חרטה. הנאשם, כפי שהתרשם שירות המבחן מכיר את הקשר בין מעשיו לבין התוצאות מעשיו, אם כי נראה כי הוא מדגיש באופן קורבני את המחירים שהוא משלם בגין מעשיו קשייו ומצוקותיו איתן מתמודד ופחות מבטא אמפטיה כלפי הפגיעה במתלוננים.

באשר לניסיונות השיקום, ציין שירות המבחן כי ניסיון טיפולי בשנת 2012 לא צלח והנאשם לא הפיק תועלת מהפיקוח שהיה עליו. עם זאת הנאשם מסר כי במסגרת תכנית שחרור מהמאסר האחרון נבנתה לו תכנית ברש"א והוא הגיע לשיחות פרטניות עם עו"ס. הנאשם תיאר חוויה טובה שסייעה לו לערוך שינוי חיובי בחייו. בשיחה של שירות המבחן עם הנאשם בכלא, מסר הנאשם כי הוא מבקש שהתחשבו במצבו המשפחתי והכלכלי וכי לא יושת עליו מאסר בפועל ממושך, לדבריו הפיק את הלקח וערך חשבון נפש משמעותי עם עצמו, עוד הדגיש הנאשם את הכאב בריחוק מביתו התינוקת. הנאשם מסר כי מודע לבעיות השליטה בכעסים שלו וכי מוכן להגיע לטיפול רק במסגרת פתוחה מהטעם שעליו לדאוג לבת זוגתו וילדתו לפרנסה. מדוח סוציאלי שהתקבל לשירות המבחן עולה כי הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בתוכנית טיפולית, צוין כי הנאשם מתנהג ללא דופי מסייע ותומך באופן לא פורמלי בעצור בהשגחה השוהה בתאו, העו"ס ממליץ על אפשרות להליך טיפולי בשילוב תעסוקה.

באשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי התרשם מאדם שמגיל צעיר לקח על עצמו את תפקיד הוריו, לאחר מות אימו, אירוע אותו חווה כטראומה והיה בעל השפעה על חייו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה יכולת הישרדות והתמודדות עם נסיבות חיים קשות. הנאשם נידרש להתמודד עם מטלות מעבר לכוחותיו וגילו. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו ומביע מוטיבציה טיפולית. יחד עם זאת לקח שירות המבחן בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם והתרשם כי קיימים קשיי הסתגלות למסגרות וקבלת סמכות, לנאשם קיימים קשרים בעבר עם חברה שולית וחשיפה לנורמות עברייניות. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם בעל עמדות המאשרות אלימות במצבים מסוימים, קיימת בעיה של חוסר שליטה בכעסים, נטייה לאימפולסיביות, נוקשות חשיבה, קושי לערוך בדיקה פנימית מעמיקה. לאור האמור ועוד סבור שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה בעתיד.

לאור האמור לעיל, סבור שירות המבחן כי יש צורך לשלב את הנאשם במסגרת טיפולית פתוחה, נוכח הקושי של הנאשם בשליטה בכעסים ודפוסי התנהגות אלימים. שירות המבחן ממליץ על הטלת עונש מחדד גבולות ומרתיע בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד העמדתו של הנאשם לצו מבחן למשך שנה במהלכה תבחן התאמתו לתוכנית ערב במסגרת "דיאלוג מחודש" בבאר שבע ותבנה לו תכנית טיפולית.

טענות ב"כ הצדדים לעונש

לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים של שלמות גופם של המתלוננים וגם בחירות פעולתם. מידת הפגיעה בערכים מוגנים בתיק המצורף הינה משמעותית בשים לב שהנאשם פגע במתלונן באמצעות מפתח ברגים חלוד ופגע בו ובהמשך עוד איים עליו ובאמצעות מעשים אלו פגע במתלונן. בתיק זה שוחרר הנאשם באיזוק אלקטרוני

ולאחר 3 חודשים התקבל דיווח שיצא ממקום הפיקוח ובעקבות כך הגיע סוהר לברר את מהות היציאה והנאשם איים עליו באמצעות חפץ כי יפגע בו והמטיר כלפיו מטר קללות וגידופים. ב"כ המאשימה אפנתה לחומרת העבירות לע"פ 9630/09 זוהר נ' מדינת ישראל באשר לחומרה שיש לנקוט כלפי אלו אשר פוגעים בעובדי ציבור 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל. בגיא נוריאל הוכפל העונש מ-10 לחודש ל-20 חודשי מאסר בגין קטטה שבה חבט הנאשם על ראשו של המתלונן. באשר למתחמים ביחס לתיק הפציעה והאיומים המאשימה עותרת למתחם הנע בין 10 חודשים ל-40 חודשי מאסר. באשר לתיק העלבת ציבור המאשימה עותרת למספר חודשי מאסר בפועל ועד ל-20 חודשים. בגדרי המתחם מבקשת המאשימה ליתן דעת בראש ובראשונה לעברו הפלילי המונה 5 הרשעות במגוון עבירות, סמים ורכוש. חרף גילו הצעיר ישב תקופה ארוכה מאחורי סורג ובריח ובעניין זה מפנה לאישום 2. חמור מכך טוענת ב"כ המאשימה, לנאשם מאסר על תנאי בן 3 חודשים אשר תלוי ועומד נגדו, אשר לא הרתיעו אותו. באשר לסטייה ממתחם העונש ההולם המאשימה סבורה כי לא מתקיים שיקולי שיקום אשר בעתים ראוי לסטות מהמתחם. שכן, שירות המבחן מצוין כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם הינה גבוהה ובזאת בשים לב לאי יכולתו לשלטו בכעסים. נוכח כך סבורה המאשימה כי אין הלימה בין ההמלצה הסופית לפיה ירצה עבודות שירות לבין הדברים שנאמרו בגוף התסקיר. למעשה, נקודת האור היחידה זו הודאתו במיוחס לו אשר יש בה לחסוך זמן שיפוטי. המאשימה עותרת להטלת עונש ברף העליון במתחם העליון. מבקשת להפעיל את העונש המותנה באופן מצטבר. בנוסף מאסר על תנאי בעבירות אלימות וכן העלבת עובד ציבור, פיצוי לקורבן וקנס.

מנגד, טען ב"כ הנאשם כי גם מעשיו של הנאשם בשני התיקים וגם נסיבות חייו של הנאשם הם בניגוד למה שב"כ המאשימה טענה ועל ביהמ"ש גם לאבחן. יש לתת משקל וגם לראות בראשונה את שתי העבירות כפי שבוצעו ולהסתכל עליהן כפי שמופיעות בפני ביהמ"ש ולראות שבמידה רבה, מדובר בשתי עבירות ברף התחתון שלהן. גם בתיק האלימות וגם בתיק של האיומים כנגד אותו מפקח מטעם האיזוק האלקטרוני. בתיק של הפגיעה במתלונן מדובר, ואכן זה צבעוני, מדובר במכה אחת, שניתנה והמפתח ברגים זה פלייר קטן. בתיק האלימות הזה מדובר במכה אחת, שאומנם גרמה לחתך וזה הרבה צבע, אבל בסופו של דבר מדובר במכה אחת שלא גרמה לנזק מעבר לדימום רגיל, וגם ביהמ"ש שדן בעניינו שזה בא בפניו במעצר החליט לשחררו ממעצר, כי התרשם שלא מדובר ברף אלימות גבוה, וצריך לזכור, בתסקיר יש התייחסות ארוכה לנסיבות למניעים שהנאשם ביצע את העבירה הזו.

ב"כ הנאשם מוסיף כי הוא לא רוצה להיכנס להצדקה או לא להצדקה, אלא להגיד בקיצור שהנאשם חשב שאותו בחור ערבי, תושב השטחים, פנה לאחותו או ניסה להתחיל איתה והיה עימות כזה או אחר שבמהלכו עשה את אשר עשה, אבל אין מפה לקחת את הנקודה הזו וללכת איתה רחוק מדי אין על מה. מדובר במכה אחת שהנאשם לקח אחריות עליה. הודה והביע חרטה וגם ביהמ"ש, עוד לפני שנעצר בפעם השנייה סבר שיש מקום לשלוח לשירות המבחן כדי לבחון את העניין השיקומי. בתיק השני, שבו מדובר באיומים, מדובר באמת אולי בהתגרות מכוונת של המפקח אבל הנאשם לא היה בהפרה. בא המפקח וטען שהנאשם עשה הפרה והנאשם אמר שלא הפר ובסופו של דבר התברר שאכן לא הפר. הוא הגיע בשעת בוקר מאוד מוקדמת לביתו של הנאשם, הנאשם קם משינה והתפתח ויכוח מיותר אבל זה באמת אפשר לראות מעין התגרות הגם לא מכוונת, לא הייתה שום סיבה לבוא בשעה כזו מוקדמת לבוא אליו הביתה, לא הייתה שום סיבה לבוא אליו בטענות שהתברר שהתקלה טכנית והדברים נאמרו בעידנא דריכא, והנאשם היה במעצר בית באיזוק אלקטרוני ונולדה לו הילדה הקטנה שהייתה פה באולם וקשה לקחת בן אדם במצבו ולהגיד לו למה איבדת את העשתונות. נכון שאיבד את העשתונות כי פחד להיעצר שוב.

אבל מוסיף ב"כ הנאשם, ביהמ"ש צריך לראות את זה, לא שהנאשם רצה לאיים על אותו בחור וגם בתיק הזה כתב

האישום תוקן. מלכתחילה טוענים שהנאשם איים בסכין והעניין הזה נמחק מכתב האישום ובסופו של דבר תיק על איומים אבל לא שמעתי בביהמ"ש ואני מספיק זמן בביהמ"ש שהמדינה ביקשה עונש מאסר בפועל בתיק של איומים. לגישתו של ב"כ הנאשם, ביום יום עושים מאות עסקאות שאולי בעונש מאסר מותנה מבקשים בעבירות איומים. שואל ב"כ הנאשם, למה עניינו מצריך התייחסות מיוחדת? למה בעניינו ביהמ"ש צריך לתת עונש שבדרך כלל לא מתבקש לתת?

ב"כ הנאשם עותר כי בתיק של האיומים זה תיק של עונש של מאסר מותנה. מדובר באדם שנתפס בשעת בוקר מוקדמת, באו אליו הבייתה, העירו אותו מהשינה, נוצר ויכוח, הנאשם הביע את כעסו ובצדק, הוא אמר שלא הפר וכנראה נענה בתגובה קצת חריפה ואיבד את השליטה על לשונו. על זה בן אדם צריך להיענש? הוא נעצר בתיק הזה שוב. צריך להעניש אותו שוב מעבר לכך?

ב"כ הנאשם מבקש דבר הראשון מביהמ"ש, לראות ששני התיקים לא מחייבים ענישה מעבר להמלצות שירות המבחן. בשני התיקים יחדיו, הוא כבר עצור 6 חודשים. לטענתו של ב"כ הנאשם, ההגנה לא מבקשים שהנאשם לא יקבל עונש. אף אחד לא אמר שהוא לא צריך להיענש. אבל הוא כבר 6 חודשים עצור. שנית, הוא היה כמעט 4 חודשים באיזוק אלקטרוני וביהמ"ש יודע שעצור באיזוק אלקטרוני זה כמעט כמו מעצר רגיל. ביהמ"ש צריך להתחשב. זה תנאים קשים ביותר, דירה של 40 מטר שחי בה ביחד עם אישתו הצעירה והתינוקת, לא קל. זה מצב לא קל גם לאדם רגיל ובטח לא לאחד, שאפשר לראות את הנסיבות שלו בתסקיר. כמה אנשים יש להם נסיבות חיים כה קשות שצריכים להתמודד עם כל המציאות שממילא לא מציאות קלה, וגם התייתם גם מאבא וגם מאימא. יש לו ילדה קטנה.

ב"כ הנאשם מוסיף וטוען כי נסיבות החיים כשלעצמן מצדיקות הקלה במצבו של הנאשם, גם לאור המשפחה הקטנה והשברירים וגם לאור העובדה שאין לו לאן לפנות. אין לו אמא או אבא, ואני לא חושב שתפקיד ביהמ"ש זה לאמץ גישה כזו נוקשה ובלתי מתחשבת של התביעה. ביהמ"ש צריך לעשות איזון בין חומרת העבירה שטענתי שהיא לא חמורה, ובין הטענה של השיקום.

ב"כ הנאשם סבור כי, זו בדיוק הגישה שהוא מפנה לתסקיר שירות המבחן. לטענתו, התסקיר הינו אחד התסקירים הכי מאוזנים והכי מוקפדים שיש. הם סקרו לביהמ"ש דבר-דבר, כל ההיסטוריה של הנאשם נמצאת בתסקיר שירות המבחן וגם כתבו שיש מסוכנות מצידו ושהוא אימפולסיבי. והם לא התביישו. אלא ששירות המבחן סברו ואני מבקש מביהמ"ש לאפשר את זה, סברו שיש אפשרות לשקם את הנאשם גם לאור השיחה עם העו"ס של הכלא, שטען שראוי לתת לו, לאפשר לו שיקום, וגם לאור העובדה ששירות המבחן מתרשם שניתן להשתלב את הנאשם, בדיאלוג חדש- בבאר שבע.

סה"כ מדובר בעזרה לנאשם, דיאלוג מחודש זה לתת לו כלים. שרות המבחן מבקש להעמידו בצו פיקוח למשך שנה במהלכו תיבנה תוכנית טיפולית הולמת. אין בשורה יותר טובה מכך שהנאשם יקבל סיוע שלא ישוב על מעשיו ודבריו. זה התפקיד שיעד המחוקק לשרות המבחן. איני מכיר בימ"ש שסוגר שערו בפני אדם שנכון שיש לו אופי שיקומי כמו הנאשם.

גם שרות המבחן לא ביקש זאת, אלא ביקש לצרף לתכנית השיקום עבודות שירות. אם נחבר העונש ששרות המבחן עותר לו יחד עם התקופה שיושב אנו מגיעים לעונש ממשי. זה די והותר לתיק כזה. ב"כ הנאשם מגיש פס"ד ע"פ 779/15 של בימ"ש עליון.

לפיכך מבקש ב"כ הנאשם לקחת בחשבון נסיבות חייו, לעובדה שיש לו משפחה קטנה, הילדה שלו בת כ-8 חודשים וכל התקופה אביה עצור. גם בעובדה שנטל אחריות בשני תיקים, חסך בזמן שיפוטי, וצריך לזכור שאנו נמצאים בעשרת ימי תשובה, אלו לא רק חגים סימבוליים, הנאשם בפתח יום כיפור, ונבקש לאפשר לו לכפר על מעשיו, להשאיר לו פתח שיקומי. במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גדולים לא עומדים, הדברים יפים בעניינו, הנאשם נמצא עם מוטיבציה לשקם עצמו, לקח אחריות ולא צריך להתעלם מתסקיר שרות המבחן.

הנאשם יליד 1991, מגיליון הרישום הפלילי שלו (ת/1), עולה כי קיימות לחובתו 5 הרשעות קודמות בעבירות של סמים ורכוש. בנוסף, תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 3 חודשים למשך 3 שנים, אשר הוטל עליו בת"פ 54367-11-11 של בימ"ש השלום בקריית גת, לבל יעבור עבירת אלימות לרבות איומים וכן עבירה של שיבוש מהלכי משפט (ת/2).

מתחם הענישה

בסימן א1 לפרק ו' לחוק העונשין, הנושא את הכותרת "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", נקבע עקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה, לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

על מנת ליישם את עיקרון ההלימה, על ביהמ"ש להתחשב בשלושת אלו: ראשית, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 378 נידון האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת...".

המחוקק הביע דעתו בדבר העונש הראוי לעבירת האיומים, בקבעו כי "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

להלן מספר פסקי דין בהם נבחנה רמת הענישה בעבירות האיומים:

ברע"פ 4231/14 בנסוסן נ' מדינת ישראל (24.6.14) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של תקיפת אסיר, באיומים על סוהר שנזעק לעזרתו של האסיר ובאיומים על שוטרים אשר לקחו את המערער לתחנת המשטרה. על המערער הוטלה שנת מאסר בפועל,

אליה צורפו שלושה מאסרים מותנים שהופעלו בגין עבירות איומים, ובסה"כ שנתיים מאסר בפועל.

ברע"פ 4902/14 **צבאן נ' מדינת ישראל** (16.7.14) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר הקל את עונשו של נאשם שהודה והורשע בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור שכוונו כלפי סוהרים. תקופת המאסר שהושתה על הנאשם בבית משפט השלום כללה הפעלת עונש מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, 6 חודשי מאסר בפועל, 3 מתוכם במצטבר ובסה"כ 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי המליץ שתקופת המאסר תקוצר ותרצה כולה בחופף להפעלת עונש המאסר המותנה ונקבע כי הנאשם ירצה 5 חודשים בפועל.

ברע"פ 4182/14 **עידאת נ' מדינת ישראל** (9.7.14) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש שהוטל עליו בעקבות הודאתו והרשעתו בעבירות של איומים, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. המערער נידון ל- 6 חודשי מאסר בפועל, לאחר שכשל ניסיון שיקומו והופקע צו מבחן שהוטל עליו למשך תקופה של 18 חודשים.

ברע"פ 10797/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.3.06) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של איומים ותקיפת בת זוג. בגין עבירת התקיפה הושת על הנאשם עונש של שמונה עשר חודשי מאסר, מהם תשעה לריצוי בפועל והיתרה על תנאי, ובגין עבירת האיומים נידון לחמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו. בנוסף, הפעיל בית המשפט בחופף עונש מאסר מותנה בן תשעה חודשים בגין עבירת אלימות קודמת. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם אינו חורג ממתחם הענישה המקובל בעבירות מהסוג שביצע.

באשר לעבירה של העלבת עובד ציבור המוגדרת בסעיף 288 לחוק העונשין התשל"ז-1977 נקבע כי:

"המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר ששה חדשים".

עבירת הפגיעה כשהעבריין מזויין

הערכים החברתיים שנפגעים כתוצאה מגילויי אלימות בחברה, שלעיתים תכופות נעשים תוך שימוש בכלי נשק חמים וקרים, הם ההגנה על שלום הציבור ובטחונו.

בע"פ 1463/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.6.09) (להלן: עניין **פלוני**) עמד בית המשפט העליון על תופעת ה"סכינאות" וקבע כי יש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה:

"לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דיינו".

גם המחוקק התייחס לענישה הראויה, בקבעו כי אם נעברה עבירה של פגיעה שלא כדין כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו- כפל העונש הקבוע לעבירה, שבעצם עומד על שלוש שנות מאסר.

עיון בפסיקה מלמד כי הענישה ביחס לאירועי דקירה מעין זו שלפנינו מגוונת, וניתן למצוא בה גם ענישה של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות בנסיבות מסוימות. עם זאת, ברע"פ 5655/13 **עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14) (להלן: עניין **עמרם**)) ציין בית המשפט העליון כי ממכלול הפסיקה עולה שהעונש של ביצוע עבודות שירות מקל מדי.

להלן מספר פסקי דין בהם נבחנה רמת הענישה בעבירת הפגיעה כשהעבריין מזויין:

בעניין פלוני דובר על דקירה באמצעות סכין יפנית שהובילה לאשפוז המתלונן. בית המשפט קיבל בדעת הרוב את ערעור המדינה, והחמיר את עונשו של המשיב לשנת מאסר לריצוי בבית הסוהר, חרף היותו קטין, ללא עבר פלילי, המצוי בהליך שיקום מוצלח, ולמרות שתסקיר שירות המבחן העריך ששיקומו עלול להיקטע בעקבות המאסר.

בעניין עמרם דובר על שבירת בקבוק על ראשו של אדם, הטחת הבקבוק השבור בפניו וגרימת חתך עמוק בפניו, בניגוד נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית המשפט העליון אישר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של הנאשם מ-6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לשנת מאסר מאחורי סורג ובריח, חרף גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי והודאתו בביצוע העבירה. יצוין כי בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 9 חודשים לשתי שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין, מבלי לקבוע מסמרות, כי הרף שהוצע ע"י בית המשפט המחוזי אינו מצדיק התערבות בגלגול שלישי, כי העונש ממוקם באזור הרף התחתון של מתחם הענישה ובנסיבות העניין יש בכך הקלה שנובעת מכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את חומרת הדין וכי מדובר בעונש מידתי והולם.

ברע"פ 7378/13 **חרובי נ' מדינת ישראל** (31.10.13) דובר על דקירה באמצעות סכין מטבח בבטנו של המתלונן, על רקע ויכוח שהתעורר בינו לבין הנאשם בעקבות רעש שהקים המתלונן במקום מגוריהם המשותף. בית המשפט העליון אישר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של הנאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות וקבע כי אין להתערב בעונש של 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות משום שהוא מקל עמו, בשים לב לחומרת העבירה בה הורשע.

ברע"פ 6866/08 **פדלון נ' מדינת ישראל** (13.8.08) דובר על חתך בפניו של אדם באמצעות סכין יפנית שהצריך טיפול רפואי, עבירה שבוצעה תוך הפרת צו הגנה והסגת גבול. בית המשפט העליון אישר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של הנאשם שהורשע, לאחר שמיעת הוכחות, ונידון ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע, כי העונש אינו סוטה מנורמת הענישה המקובלת בעבירות אותן ביצע הנאשם.

לאור הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שצוין לעיל, מתחם הענישה בת"פ 26187-06-16 של האירוע בכללותו הינו בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות. מתחם הענישה בת"פ 7428-01-16 של האירוע בכללותו הינו בין 6 לבין מאסר בן 24 חודשים.

באשר לעבירות במקרה שבפניי: - שירות מבחן סבר כי יש צורך לשלב את הנאשם במסגרת טיפולית לנוכח קושי ברור בשליטה בכעסים ודפוסים אלימים. כן הוסיף כי הנאשם נעדר מוטיבציה לטיפול במסגרת סגורה, ובסופו של יום ממליץ על הטלת עונש בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות. לא מצאתי לנכון לאמץ את המלצת שירות מבחן, על בית משפט לאזן בין אינטרס הנאשם לבין אינטרס הציבורי. ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל, קבע בית משפט עליון כי: - " הלכה מושרשת היא כי בת המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה " לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות מבחן אינו מופקד עליהם" (רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל, לא פורסם 5.1.2010); דנ"פ 4409/12 עובד נגד מדינת ישראל (לא פורסם, 10.6.12) וראו גם, חיה כגן- זנדברג " על מעמדו של שירות מבחן בהליך הפלילי " משפטים כה 435 (תשנ"ה).

בקביעת עונשו של הנאשם שלפניי, בגדרי המתחם, הבאתי בחשבון את השיקולים הבאים-

לחומרא, הבאתי בחשבון את המעשים המיוחסים בתיק העיקרי ובתיק שצורף ובכלל זה, פציעת המתלונן באמצעות מפתח ברגים אשר גרם לחתך בראשו ונזקק לטיפול במיון בבית חולים ברזילי, סגירת החתך באמצעות סיכות.

כמו כן, לקחתי בחשבון כי לנאשם מאסר מותנה בר הפעלה בן 3 חודשים ולא השכיל להימנע מביצוע עבירות.

לקולא, יש לשקול את הודאת הנאשם המלמדת על נטילת אחריות ואשר הביאה לחיסכון בזמן שיפוטי, כמו כן, לקחתי בחשבון את האמור בתסקיר שירות מבחן, ואת העבודה כי הפציעה אינה ברף הגבוה, ואת הנסיבות לאירוע כפי שפירט ב"כ הנאשם.

לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

הפעלת מאסר על תנאי בן 3 אשר הוטל על הנאשם בת"פ 54367-11-11 של בית המשפט השלום בקריית גת גזר דין מיום 29.9.14 כך שחודשיים במצטבר והיתרה בחופף.

בסה"כ ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיקים שבכותרת.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת אלימות מכל סוג שהוא.

3. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, המאסר המותנה יופעל אם תוך 3 שנים מיום שחרורו,

יעבור הנאשם עבירת איומים או עבירת העלבת עובד ציבור.

4. קנס בסך 500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 24.10.17.

5. פיצוי בסך 2000 ₪ למתלונן מר טארק עווד ת.ז. 039447164.

ב"כ המאשימה תעביר פרטי נתונים אודות המתלונן למזכירות בית משפט עד לא יאוחר מתאריך 21.12.16.

הפיצוי יקוזז מתוך הפיקדון שהופקד בתיק המעצר ויתרת הפיקדון תושב לחשבון הבנק של הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט מחוזי בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ז,
04/12/2016 במעמד הנוכחים.
אבשלום מאושר, שופט, סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

צו

מורה על השמדת דגימות ומפתח ברגים.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ז, 04/12/2016 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר, שופט, סגן נשיאה

הוקלדעלידיאלניורגנות